

عنوان مقاله:

حفظ هنر میناکاری ایران در پیوند با آموزش

محل انتشار:

نخستین همایش بین المللی هنر و صناعات در فرهنگ و تمدن ایرانی اسلامی با تاکید بر هنرهای روبه فراموشی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

الهه پنجه باشی - استادیار، دکتری پژوهش هنر، دانشگاه الزهرا

فرنیا فرهد - کارشناس ارشد، ارتباط تصویری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکزی

خلاصه مقاله:

میناکاری گنجینه ای از فرهنگ، هویت و هنر یک ملت است و یکی از ارزنده ترین صناعات ایرانی، اسلامی است. این هنرپیشینه‌ای در حدود هزار و پانصد سال دارد. میناکاری هنر آتش و خاک است که با نقاشی درآمیخته است. این هنردرخشان از نظر ظرافت و تزیینات مقام خاصی در بین هنرهای سنتی دارد و نه تنها از لحاظ زیباشناسی بلکه از نظر کاربردی نیز دارای اهمیت است. در دوره معاصر و بعد از دوره قاجار متأسفانه این هنر با فراموشی و کم فروغی همراه بوده است. تلاش نگارندگان در مقاله حاضر بر این بوده تا به راهکارهایی در جهت ماندگاری و ترویج این هنر از یاد رفته‌پیردازد. آنچه در این پژوهش مورد بررسی قرار گرفته است، نقش آموزش در معرفی و ترویج هنر اصیل میناکاری در کشور است. با توجه به آنچه بیان شد، پرسشهای این مقاله به این ترتیب می باشد: چه راهکارهایی در جهت اعتلای صنایع دستی ایران وجود دارد؟ ویژگی هنر میناکاری ایران چه می باشد؟ اهمیت آموزش در حفظ هنر میناکاری ایران چیست؟ روش تحقیق صورت گرفته تاریخی - تحلیلی است و روش گردآوری اطلاعات، اسنادی (کتابخانه ای) می باشد. درنهایت، نتیجه گرفته می شود که امروزه صناعات ایرانی، اسلامی از جمله میناکاری رو به فراموشی است و آموزش در سطوح مختلف علمی در کشور، میتواند موجب انتقال این هنر از نسلی به نسل دیگر شود و بهترین راهکار در جهت پایداری و ترویج هنر میناکاری در زمان معاصر باشد. آموزش و حفظ هنر اصیل میناکاری به دلیل ارزش های کاربردی فراوانی که دارد، می تواند جایگاه ایران را در پیوند با هنر و صنعت ارتقا بخشد. میناکاری ریشه در گذشته دارد و هویت و فرهنگ اصیل ایرانی، اسلامی را حفظ کرده و در جهان جاودانه می سازد.

کلمات کلیدی:

صنایع دستی، میناکاری، آموزش، حفظ، هویت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/527370>

